

POLLY HO-YEN

TEMNÁ UKOLÉBAVKA

CO VŠECHNO UDĚLÁTE, ABYSTE ZACHRÁNILI SVÉ DÍTĚ?

„STRHUJÍCÍ A ZNEPOKOJIVÝ PŘÍBĚH. HODNĚ MI PŘIPOMÍNAL PŘÍBĚH SLUŽEBNICE.“
- Goodreads

≡ KNIHA ZLIN

Temná ukolébavka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Polly Ho-Yen
Temná ukolébavka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

fleet

POLLY HO-YEN

TEMNÁ UKOLÉBAVKA

Přeložila Sylva Ficová

≡ KNIHA ZLIN

Danovi

Má láska není již tak čistá dnes,
jak dříve věřival jsem,
neboť jí brání kvést
nestálost spolu s proměnlivým časem.
Tak lhal jsem, že je věčná, v zimě bílé,
až s jarem přišla v ještě větší síle.

z básně „Lásky síla“ Johna Donna

ÚKR znamená Úřad pro kvalitní rodičovství.

NKR označuje varování za „nedostatečně kvalitní rodičovství“.

Indukce je proces léčby neplodnosti, který žena podstupuje, aby počala dítě.

Extrakce je proces odebrání dítěte z péče biologického rodiče či rodičů, pokud ÚKR považuje úroveň péče za nedostatečnou.

Outsiderka je neoficiální termín označující osobu, kterou ÚKR nesleduje.

TENKRÁT

KDYŽ JSEM Mimi viděla naposled, byl jí skoro rok.

Rozhodli jsme se oslavit její narozeniny dřív: jen já, Thomas a jeho matka Santa, jediný rodič, který nám zůstal.

Upekla jsem dort z čistých ovesných vloček, másla a javorového sirupu; Mimi právě diagnostikovali nesnášenlivost lepku a od doby, kdy mi poslali poslední NKR, jsem byla jako posedlá a hlídala každý drobek, který se dotkl jejích rtů.

Když jsme toho listopadového večera zasedli k našemu stolu, asi nás napadlo, jak málo času nám s ní zbývá. Nemluvili jsme o tom. Nad tou mou ubohou, rozplácitou obětinou v podobě dortu s křivě zapáchnutou elektrickou svíčkou, kterou Thomas při té příležitosti koupil, jsme na to prostě zapomněli.

Už tehdy jsem to někde uvnitř věděla.

To ráno jsem jí poté, co si zdřímala, zabořila obličej do nachechané čupřiny na temeni hlavy. „Její malá svatozář,“ rozplýval se Thomas a hladil Mimi po zlatých kudrlinách. Tehdy, v tu chvíli jsem to věděla: *Už spolu nebudeme moc dlouho*. Byla to tak strašlivá myšlenka, poznamenaná takovou bolestí, plná temnoty a zároveň tak prázdná, že jsem se jí neodvážila zabývat. Zoufale jsem ji zahnila a do heboučkého ouška jsem Mimi zašeptala: „Všechno nejlepší, holčičko.“

Když jsme začali zpívat „Hodně štěstí, zdraví“, stáli jsme všichni těsně u sebe, jako by snad to ostré světlo maličké

svíčky vyzařovalo nějaké teplo. Zněli jsme unaveně. Slova písně už nevyjadřovala žádný příslib; jako by jen ozřejmovala naše nedostatky. *Hodně štěstí, zdraví, milá Mimi.*

Santa zpívala hlasitěji než já a Thomas dohromady, přičemž jsme svůj váhavý zpěv maskovali falešnými notami. Byla oblečená jako obvykle – z ramen jí volně visela zlatooranžová šála, rudá sukně jí ladila se rty a tmavé vlasy s několika zbloudilými stříbrnými prameny měla stažené potíštěným šátkem. V porovnání s ní jsme Thomas a já působili jako stíny: šedí, rozmazaní, těsně za ní.

Sytě červenými ústy se usmívala na svou milovanou a jedinou vnučku. Vzpomínám si, že mě napadlo, že se snaží si ty poslední okamžiky co nejvíc užít a dodává jim barvu a světlo stejně jako svým plátnům, svému životu. Ten den se oblékla se zvláštní péčí, do sytějších odstínů svého šatníku, aby vyvážila pochmurnost a smutek, které zaplavily náš život a kterými jsme se nechali strhnout. Snažila jsem se předstírat úsměv, ale cítila jsem, že mi z tváře sklouzává jako maska.

Hodně štěstí, zdraví. Proč se ta melodie zpomaluje, když ji člověk zpívá? Posledních pár not se rozpačitě táhlo, až se Santa roztleskala a my se k ní přidali. Podívala jsem se na Mimi mezi námi a přemýšlela nad tím, s čím jsem si lámala hlavu odjakživa: stvořili jsme svět, ve kterém je šťastná a v bezpečí?

Seděla naprosto rovně na židli. Ta byla vkusná, inspirovaná severským designem a rostla s ní celý první rok, protože se dala zmenšit nebo zvětšit podle proporcí toho, kdo na ní seděl. Trvala jsem na ní, když jsem otěhotněla, a proti své vůli jsem po ní zatoužila už v jednom z těch SD, „Skvělých domovů“, který jsme navštívili během indukce.

Před návštěvou SD jsme si s Thomasem otevřeně promluvíli o penězích a o tom, že majetek z nás lepší rodiče neudělá. Řešením je láska, ne věci, řekli jsme si. Ale jakmile jsem uviděla tu židli, její medově zbarvené dřevo a jemně zakřivené

linie, stejně jsem slíbila, že ji dceři pořídím. Hned jsem si dokázala představit, jak na ní sedí u večeře jako třetí vrchol našeho trojúhelníku. Byla její, ještě než otevřela oči a ucítila na kůži dech světa a dávno předtím, než se uměla posadit a sama se najíst.

„Sfoukni to, Mimi!“ vykřikla Santa. „Něco si přeji!“

Mimi světlo svíčky okouzlo – ale pak upřela oči na mě.

„Sfoukni to, broučku!“ řekla jsem a naklonila se k ní. „Tak se to na narozeniny dělá.“ Legračně jsem nafoukla tváře.

Pak se přidal i Thomas, a zatímco jsme šaškovali, smáli se a předstírali, že svíčku sfoukneme společně, asi jsme na to zapomněli. Asi jsme zapomněli, co k této chvíli celých dvaadvacet dní před Miminými prvními narozeninami vedlo.

Prohlížela si naše obličeje a na okamžik se zdálo, že nás napodobí, do poupátkových tvářiček nasaje vzduch a to plastové světýlko sfoukne.

„To zvládneš, Mimi!“ zvolala jsem. Vybavila se mi dávná vzpomínka, kdy jsem seděla na jejím místě a vedle sebe měla sestru Evie. Přímou přede mnou stál narozeninový dort a já jsem naprosto bezpodmínečně věřila všemu, co sestra udělala a co mi řekla. „Něco si přeji! To zvládneš, Kit!“ ječela na mě zoufale, stejně jako já teď na Mimi, jako by se neuměla ovládnout. Myslela jsem si, že to musím udělat, protože mě k tomu Evie ponouká; že se to přání musí splnit, protože mi to řekla. Jenže během těch několika okamžiků jsem svíčku sfoukla a na přání zapomněla.

Mimi roztáhla pusku do širokého úsměvu a přímo v jejích očích jsem ji zahlédla.

Čirou radost.

Hnědé oči jako by se jí rozzářily, zvětšily a světlo svíčky jí tančilo v zorníčkách. Nebo jí snad vycházelo z nitra? Nechala jsem se jím opájet a na chvíli jsem se zamyslela: *Ano. Ano, moje dcera je šťastná. Ano, na světě je všechno v pořádku. A ne, nic, vůbec nic bych si nepřála víc než tento jediný okamžik jejího štěstí.*

Naklonila se k blikajícímu světlu LED svíčky, jako by opravdu chápala, že ji má sfouknout.

„Zhasni ji,“ zasyčela jsem. Žárovka zatvrzele zářila asi o vteřinu déle, než měla. Jen letmo jsem vnímala, jak Thomas vedle mě panikaří; několikrát zmáčkl dálkové ovládání, kterým se svíčka vypínala, a teď do něho začal mlátit. Dioda na jednou zhasla.

Znovu jsem si vzpomněla na svíčku, kterou jsem sfoukla v den svých narozenin, kdy jsem si zapomněla něco přát. Její mihotavý plamínek zářil a při foukání přede mnou uhýbal a slábl, až zmizel. Z knotu stoupal dým a jeho vůně, i když byla štiplavá a ostrá, se mi líbila a vychutnávala jsem si ji. Tu vzpomínku jsem však zahнала: riskovat a dávat Mimi na narozeninový dort opravdovou svíčku, i kdyby svítila jen trošinku, nestálo za to.

Natáhla jsem ruku k Thomasovi a ten den mě poprvé zalila vlna spokojenosti. Spustil ruku k té mé, jako by ho napadlo totéž, a naše prsty se ve vzduchu setkaly a prudce se propletly. Mimi jásala, nevinně se zubila a samým vzrušením otevřela ústa.

V tu chvíli, právě v tu chvíli, jsme zaslechli klepání na dveře.

TEĎ

NĚKDO ZAKLEPE na okénko auta; trhnu sebou a probudím se.

Ucítím bolest za krkem, jak jsem spala s hlavou na stranu, všimnu si oslnivých světél dobíjecí stanice a uslyším slabé hučení, které se line vzduchem.

Zahlédnu Thomase; má vytřeštěné a pátravé oči. Přes okno se mě neslyšně zeptá: *Nechceš něco?*

Zavrtím hlavou a on se otočí. Přechází obslužný prostor a já sleduju rychlý rytmus jeho kroků. Nemůžeme se tu zdržet na dlouho.

Nejsem ještě úplně vzhůru a na těch pár okamžiků zapomenou, co jsme udělali; zapomenou, proč jsme tady. Pak se najednou prudce obrátím k zadnímu sedadlu. Rychle otočím hlavou, až mě znovu zabolí za krkem, i když vím, co tam najdu.

Šedá sedadla jsou prázdná; bezpečnostní pásy nad nimi visí zbytečně.

Jako bez duše se znovu otočím dopředu. Za kbelíky s napůl zvadlými květinami vidím temeno Thomasovy hlavy a nad ním zářící Sféry. Prohlíží si něco na jedné z polic, jako by se to chystal zvednout, ale pak se narovná, obrátí se k ceduli s označením toalet a zmizí z dohledu.

Na parkovišti vedle nás zastaví auto. Řídí muž, žena sedí vzadu. Cítím z nich nějaký neklid; muž si při rozhovoru mne ruce a pak si táhlými pohyby vzhůru tře spánky. Žena je

přikrčená, prohnutá jako větev starého stromu. Pak vedle ní zahlédnu obrys autosedačky. Proto sedí vzadu.

Natáhnu krk, abych se podívala, jestli nezahlédnu dítě. Žádné jsme neviděli od okamžiku, co jsme odešli z domova, a v tu chvíli mi dojde, že nesmírně toužím nějaké spatřit. Nově narozenou tvářičku schoulenou ve spánku, klopýtající krůčky batolete; zaplavuje mě naléhavá potřeba vidět před sebou důkaz jejich existence.

Žena zachytí můj pohled a já se rychle odvrátím a předstírám, že pozoruju přepínající se Sféry. Když na ni znovu vrhnu letný pohled, pořád na mě civí, stejně jako ten muž. Přemýšlejší, proč se o ně zajímám. Možná pojali podezření, že se na ně nejen dívám, ale že je sleduju, prohlížím si je, soudím.

Za chvíli vyrazí pryč, aniž své vozidlo nabili. Jejich auto trhavě popojíždí kupředu a zatáčkou projede trochu moc ostře, trochu moc rychle. Kéž bych jim mohla říct, že odjíždět nemusejí, ale zároveň jsem ráda, že zůstávají ve střehu, a chci je vybídnout, aby se na pozoru měli pořád.

Nahrbím se, záda mám z dlouhé cesty úplně ztuhlá. Chci se té bolesti, která mi prostupuje celou páteří, zbavit, ale nesu si ji s sebou, je ve mně zakořeněná.

Sféry se znovu otočí. Praskají v nich další zprávy a já je po očku sleduju, abych se rozptýlila od vlastních myšlenek, které se také točí a rotují v nekonečném koloběhu. Hlasitě zívnu a začnou mi padat víčka.

Těhdy si toho všimnu.

Jsem tím poznamenaná. Cítím to jako sílící tlak na hrudi, jako těžký knedlík v krku, který roste a kyne. Všechno, o čem jsem si myslela, že znám, pomalu mizí.

Vidím to, znovu a znovu, jakmile se Sféry opět změní a začnou citovat statistiky.

Vidím to, když se Thomas vrací k autu a já rychle zavřu oči a nechám spadnout hlavu dozadu, jako bych se znovu propadla do snu.

Vidím to, když slyším šustění, jak Thomas schovává něco,
co koupil, do přihrádky spolujezdce.

Přejede mi prstem po tváři; věří, že jsem zase usnula.

Políbí mě na hlavu.

Slyším, jak říká: „Miluju tě.“

Jenže já nereaguju. Předstírám, že spím; dělám mrtvou.

Dokážu myslet jen na to, co jsem právě viděla.

Na něj už mi energie nezbývá.

TENKRÁT

POZNALI JSME se na slavnosti na počest Jakobova pojmenování.

Úzký pruh zahrady u Evie a Seba zaplnili početní členové rodiny a přátelé, popíjeli zvlášť říznou domácí limonádu a čekali, až se zapálí gril.

Jakob měl na sobě dětský župánek potištěný oranžovými lvy a celé odpoledne prospal Evie v náručí. Pokaždé když s ním procházela zahradou, šel Seb vždy hned za nimi, pořád nablízku; dav se automaticky rozestupoval, aby je nechal projít, a hlasy střídalo uctivé ticho. Neformálnímu shromáždění to dodávalo zvláštní vážnost.

Dětské pyžamko bylo Jakobovi ještě velké. Ve čtyřech týdnech se pořád zdál tak malý, až jsem si říkala, proč slavnost naplánovali tak brzy po porodu, dokud mi Evie neprozradila, že ÚKR může díky společenským akcím posuzovat, jak si noví rodiče vedou. Vysvětlila mi, že kvůli fyzickému zdraví dítěte je třeba udržovat rovnováhu mezi sociální a ochrannou izolací.

Když jsem se proplétala davem, lidé kolem mě si šeptali.

Vypadá dobře, že – na to, čím si prošla...

Kolikrát tu indukci nakonec podstoupili?

Prý to málem nepřežila.

Slyšela jsem je jen napůl, a když jsem se otočila, neviděla jsem, kdo mluví. Hlavou se mi mihl obraz bledé a zmatené

Evie, která se na nemocničním lůžku téměř ztrácela. Zavrtěla jsem hlavou a zahrnala ho.

Jedna starší žena, kterou jsem nepoznala, se na Jakoba dívala ještě dlouho poté, co Evie a Seb prošli kolem ní. Zjevně si neuvědomovala, že jejich směrem natahuje ruce, jako by si představovala, že dítě drží v náručí ona. Muž vedle ní začal po chvíli mluvit zvučným, hýkavým hlasem a ona spustila paže k bokům.

„Kdo to mohl předvídat?“ řekl. „Dřív jsme se báli jaderných zbraní, přelidnění, změny klimatu... ale ne tohohle. Ne neplodnosti. A pořád nikdo nedokáže vysvětlit, proč k ní došlo.“

„Tuhle jsem slyšela, že za to může znečištění, byla to nějaká teorie o mikroplastech,“ odpověděla ta starší žena. Mluvila docela pomalu, jako by ji unavilo už to, že tu větu dala dohromady.

„Jenže kdyby to bylo něco takového, nezlepšilo by se to, když teď znečištění kleslo? Vždyť neplodnost už celé roky dosahuje 99,98 procenta.“

„Jen jsem to zaslechla,“ odpověděla žena stejně unaveným tónem.

Táta stál shrbeně trochu stranou od ostatních, prohlížel si záhony, jednu ruku měl v kapse a ve druhé nešikovně držel skleničku. Na sobě měl kabát, i když všichni kolem něj byli v tričku nebo tenké bavlněné košili. Věděla jsem, že je mu zvlášť nepříjemné, když se řeč stočí na neplodnost, což se stávalo často. Každou chvíli mohl zmizet. Zamířila jsem k němu, ale než jsem se dostala blíž, zastavilo mě tlumené cinkání lžice o sklenici.

Seb stál připravený před námi se zvednutým pitím. Kývl na někoho vzadu; přes dav viděl dobře, protože byl mnohem vyšší než všichni přítomní. Měl trochu přerostlé vlasy. Představila jsem si, jak se je Evie snaží před oslavou zkrotit.

„Jenom pár slov,“ spustil Seb. Klidně se usmál, zvedl rama a rozpráhl ruce, jako by chtěl naznačit, že se nedá nic dělat. „Nebudu mluvit dlouho, slíbil jsem to Evie.“

Oba si vyměnili spiklenecký pohled a Eviiny oči se temně zablýskly náklonností.

„Jen jsem chtěl říct, že když jsme se s Evie rozhodli začít s indukcí, netušili jsme, jak to všechno může skončit.“

Během jeho slov jsem si nemohla pomoci a sklouzla pohledem ze Seba na Evie. Stála trochu strnule vedle něj a Jakoba držela těsně u sebe, ale představovala jsem si, že kdyby měla volné ruce, prsty by si zlehka pohrávala s látkou svých šatů. Bylo vidět, že si Sebův projev vlastně nepřeje.

Viděla jsem, jak sebou nepatrně trhla, když řekl „indukce“, a odhodlaně se zadívala na Jakoba, jako by se v jeho tváři mohla ztratit. To slovo jsme znaly odmalička, učili nás ho ve škole; pořád jsem v uších slovo od slova slyšela ten anonymní hlas z videí, která nám pouštěli: „Indukce je jediný způsob, jak se dopátrat oné maličké skupinky ještě životaschopných vajíček a spermií.“ Hlavou se mi honily nákresy vaječníků a embryí a výrazy jako „intenzivní odběr vajíček“, které mi zněly děsivě už tehdy, ještě než jsem doopravdy pochopila, co to pro nás bude znamenat.

Vzpomínám si, jak jsme se to s Evie jako dospívající holky snažily pochopit takovým tím nesystematickým způsobem, kdy vám to, čemu chcete porozumět, připadá příliš závažné, příliš nezvyklé. Jen pomalu mi docházelo, že jde o naše těla a ty cize vyhlížející nákresy vlastně znázorňují jejich části.

Jak jsme dospívaly, Evie mluvila o indukci čím dál poučeněji, jenže když ji pak podstupovala doopravdy, její znalosti ji dovedly k naprosté rezignaci. „Je to jen hra s čísly“, řekla mi znaveně, když dospěla ke konci dalšího neúspěšného cyklu a chystala se začít nový. Nechtěla mluvit o tom, jak často může kombinace léků, jež se používaly ke stimulaci vaječníků, vyvolat přehnanou reakci, a způsobit tak krevní sraženiny, trvalé poškození orgánů a infarkt. Tenhle detail jsem si ze školy nepamatovala. Poté co Evie s indukcí začala, našla jsem si to sama: přečetla jsem si její poznámky o lécích, když se

nedívala. Jakmile jsem ta fakta viděla napsaná drobným, úplně obyčejným písmem, naprosto mě to ochromilo. Nechtělo se mi věřit, že by to mohla být pravda. Pohřbila jsem to v sobě a od té doby mě nikdy neopustil nepříjemný pocit a stísněnost. Přinutila jsem se podívat zase na Seba, jako bych ten stín ze své mysli mohla vypudit.

„Ale vždycky, vždycky – a to jsem neřekl ani Evie – jsem si představoval, jak naše dítě sdílíme s těmi, kteří pro nás znamenají nejvíc na světě. Ať už to bylo jakkoli těžké, ta představa mě vždycky držela nad vodou. A teď, když jsem tady a představuji vám Jakoba, našeho krásného syna, je to, jako by se mi splnil...“

Najednou Sebovi došla slova, umkl.

Nejdřív to vypadalo, že se směje. Někteří z nás se nervózně zachichotali, když jsme viděli, jak se mu roztrásla ramena a krabatí se mu tvář. Jenže pak se tiše chvěl dál, možná ani nemohl přestat. Všimli jsme si, jak mu pokleslo tělo, jako by někdo jedním nemilosrdným stříhem přetl provázky, jež ho držely vzpřímeně a v uvolněné poloze. Evie k němu vyrazila s obličejem svraštělým obavami, a když k němu došla, zaslechli jsme nezaměnitelný zvuk vzlykání. Zdálo se nemožné, že by ho vydával muž, který před chvílí začal s přípitkem.

Jako ozvěna se zahradou rozlehlo kolektivní, sborové záupění. Znělo téměř zklamaně. Jako by říkalo, že takhle to skončit nemělo. Za Evie se k Sebovi seběhl zástup lidí, zatímco my ostatní jsme se rozpačitě drželi zpátky a snažili se na ně necivět, ale i tak jsme pohledem občas zaletěli k Sebově usazené tváři.

„Nic mi není, nic mi není.“ Jeho slova se téměř ztrácela v mnoha přáních a ujištěních, kterými ho zahrnuli.

Někdo, už si nevzpomínám kdo, pozvedl sklenici a vykřikl: „Na Evie a Seba i na malého Jakoba!“ Ale lidé kolem ho umlčeli. „Teď ne!“ zaslechla jsem zlostné zasyčení. Pak si všichni tlumeně povídali, jako by se cokoli hlasitějšího než inscenovaný šepot mohlo považovat za nevhodné.

Chodila jsem od jedné skupinky ke druhé, dolévala skle-
ničky a nabízela misky s chipsy, ale všichni odmítali. Seb byl
tak šťastný, že se stal otcem, že nezvládal své emoce, říkali.
Rodiče byli kvůli novorozenci nevyspalí. Kdo udrží své poci-
ty na uzdě, když nespí déle než dvě hodiny v kuse?

„Zanedlouho bude hotové jídlo,“ oznámila zvonivým hla-
sem Evie, když se s ní přišel rozloučit první z hostů. Jediný,
koho nechala odejít beze slova, byl táta, který se měl k odcho-
du téměř hned, jak Seb promluvil. Slzy na něj takhle působi-
ly vždycky.

Evie stála před grilem a v ruce držela velký stříbrný kuchyň-
ský nůž, kterým krájela plastové balíčky syrových, růžových
klobásek. Na takovou práci se zdál příliš velký, příliš vražedný.
Jakoba podala dávné kamarádce z práce, korpulentní ženě jmé-
nem Deborah, která seděla nedaleko na skládací židli. Jakob jí
spal bez pohnutí na hrudi, ale Evie k němu i tak neustále těka-
la očima. Šla jsem jí nůž vzít, jenže než jsem to stihla, přikročil
k ní muž s velmi krátkými tmavými vlasy, kterého jsem nikdy
předtím neviděla, položil jí dlaň na ruku a jemně jí ho vzal.

Evie byla ráda, že může krájení nechat. Poodstoupila, roz-
hlédla se po přeplněné zahradě a marně někoho nebo něco
hledala.

„Není ti nic?“ zeptala jsem se jí. „Můžu ti nějak pomoci?“

Evie mě poznala a nerozhodně, váhavě se usmála.

„To nic. Jsem v pohodě. Nejspíš o nic nejde..“

„Pověz mi to,“ řekla jsem prostě se sesterskou přímočarostí.

„Jde o Jakoba. Dostali jsme varování od ÚKR. Ne skutečné
NKR, jen varování. Ale vzalo nás to. Hlavně Seba.“

„Kdy? Co se stalo?“ ÚKR existoval od chvíle, kdy se začaly
provádět indukce. Referenti z úřadu, vykonavatelé, dohlíželi
na rodiče a zajišťovali, aby se potřeby každého narozeného
dítěte uspokojovaly na co nejvyšší úrovni. Zprávy o dřívějším
zanedbávání a zneužívání se staly minulostí; vykonavatelé
měli mnohem větší pravomoci a dosah než sociální služby,

které jim předcházely. Dnes žili rodiče všude ve strachu, že jim vykonavatelé vystaví NKR a nakonec jim dítě odeberou.

„O nic nešlo. Zrovna jsme ho dávali do auta, potom co jsme nakoupili jídlo na dnešek. Seb připravoval sedačku, já jsem držela Jakoba a pak Seb řekl, že je připravený, tak jsem mu ho podala a Seb ho možná kvůli tomu, jak stál napůl v autě, pořádně nechytl... a tehdy se to stalo.“

„Pustil ho?“

„Ne! Nic takového. Jen mu pořádně nepodepřel krk. Tak to řekla ta vykonavatelka.“

„To nic není,“ souhlasila jsem. „Tobě to přišlo v pořádku?“

„No...“ zaváhala Evie. „Asi ano. Dokud nepřiběhla ta vykonavatelka a neupozornila na to. Asi mu ten krk mohl podepřít víc.“

„Puť to z hlavy,“ řekla jsem. „Byl to výjimečný případ.“

„To doufám,“ odvětila Evie. „Seb si to vyčítá, ale jak jsem mu řekla, taky jsem si toho nevšimla. Byla to i moje chyba. To mi pověděla i ta vykonavatelka. Že jsem... jak to jen řekla? *Spoluviník*.“

„Jaká byla... ta vykonavatelka?“

„Vypadala jako každý jiný, jako někdo, koho běžně potkáváš na ulici. Kratší vlasy, žádný make-up. Trochu... trochu nevkusná. Představovala jsem si, že všichni nosí obleky a tmavé brýle, takže člověk pozná, když jsou někde poblíž, ale ji bys klidně minula. Byla prostě normální, průměrná.“

„Představ si, že bys měla takovou práci.“ Zachvěla jsem se. „Proč by to někdo dělal?“

„To je právě ono. Dost se na to hodila. Přišlo mi, že má vážně dojem, že nám pomáhá, když upozornila na to, jak ho Seb drží. Jako by byla ráda, že si toho všimla. Jako by nám prokazovala laskavost.“

„Pokud to bylo jen varování a nic z toho nebude, tak vám ji nejspíš svým způsobem prokazovala. Teď už víte, že musíte být zvlášť opatrní.“

„Ano,“ řekla Evie a smutně se usmála. „Bude to těžší, než jsem si myslela.“

„Zvládneš to,“ uklidňovala jsem ji.

„Možná,“ odpověděla Evie. „Možná ne.“ Prudce si setřela slzu, která jí začala stékat po tváři.

„Takhle nepřemýšlej. Vzpomeň si na indukce, na všechno, co ses naučila, na všechno, čím jsi prošla. Jsi úžasná máma. A Seb to s malým umí. Jakob má štěstí.“

Evie ztěžka polkla. Tváře jí zrudověly, když se snažila přestat plakat. Na krku se jí objevila vyrážka, která se táhla přes celou klíční kost.

„Nech toho,“ řekla vlídně.

„Co kdybys šla najít Seba? Já pomůžu s jídlem.“ Ukázala jsem směrem k tmavovlasému muži, který jí vzal nůž. Všechny klobásky vytáhl z balíčků, vyskládal je na talíř do nerovné pyramidy a teď nad dřevěným uhlím rozbíjel lehounkou bílou kostku podpalovače. „Dáme těm lidem najíst. Kdo je ten chlap u grilu?“

„Ten pracuje se Sebem,“ řekla Evie. „Thomas.“

Zdálo se, že chce ještě něco dodat, ale pak si to rozmyslela a místo toho z ní vyšel jen povzdech, vzduch, prostor.

TEĎ

THOMAS SPÍ vedle mě.

Leží na boku čelem k prázdné, bílé stěně, kterou zdobí jen zarámovaný tisk rozmazaného akvarelu zahrady. Kdyby teď otevřel oči, obraz by byl to první, co uvidí.

Jeho tvary přecházejí jeden do druhého; ospalé, zelené keře se stávají květinami a ty se mění v člověka – zahradníka v obrovských botách a klobouku s měkkou krempou, který mu zakrývá obličej. Vybrali jsme ho, protože je nevýrazný, neškodný a také kvůli jeho vybledlým barvám a váhavým liniím, jenže mě uráží.

Jako by mě nabádal, abych život viděla právě takhle, přes mlžný opar, s nejasnými okraji. Rozostřeně a bez tvaru. Abych zapomněla, že píchá, bodá a štípe.

Thomas nevzrušeně dýchá. Určitě spí tvrdě, i když jistá jsem si tím bývala i dřív, dokud jsem se nepohnula a on se neposunul, neotočil a nenatáhl se po mně. Je brzy ráno, ale mohla by být hluboká noc. Když jsme sem přijeli, byla už skoro půlnoc a pak trvalo, než se Thomas zabydlel. Chtěl si promluvit a pak zase chvíli trvalo, než usnul; ležel neklidně, pořád se převracel a kopal do peřin, jako by se z nich snažil uniknout. Až teď jsem přesvědčená, že doopravdy spí.

Natáhnu jednu nohu z postele, a když se Thomas ani nehne, vylezu zpod bílých pokrývek celá. Trochu škrábou, protože se

často neperou. Pomalu vykročím z ložnice na odpočívadlo. Až když jsem dole, dovolím si nadechnout se.

Tyhle pokoje jsou pro mě nové, i když jsem si tu cestu po našem příjezdu v duchu plánovala tolikrát, až mám pocit, že je dobře znám: tiše jsem ležela v posteli, čekala na ten správný okamžik k odchodu a pořád dokola jsem v myšlenkách zahýbala za roh, po špičkách scházela po schodech a pomalu otvírala dveře do obýváku.

Když jsme včera v noci za tmy přijeli, Thomas prozkoumal každý centimetr mezonetového bytu a přitom zapínal jeden vypínač za druhým, jako by tím mohl místnosti zútulnit, aby nepůsobily tak cize. Je to další ze seznamu bezpečných domů, ve kterých jsme se ubytovali, a každý z nich byl stejně neosobní jako ten předtím. Trochu moc uklizený, se škrobeným prostěradlem napnutým přes postel, bez známek života, charakteru nebo lásky.

Kdybych měla na výběr, nenechala bych doma v ložnici hnit hromadu povlečení. Na naše záclony tam padá prach. Vzduchem krouží malí stříbřití moli, kteří se někde množí a využívají mé nedbalosti, aby si tam našli domov.

Jenže teď jsme v tomhle bílém, zářivém domě.

Pokoje bez vzpomínek.

Stěny bez fotografií.

V těhotenství jsem jednu stěnu vyzdobila snímky našich rodin. Mimi se ve mně vrtěla a škytala, když jsem vrtala díry, věšela rámečky a vyhrabávala staré fotky mámy, táty a Evie, na které jsem úplně zapoměla a nevěděla jsem, že jsem je kdy měla. S Maiou, svou mladší sestřičkou, která zemřela jako malá, jsem žádnou nenašla, i když si vzpomínám, že jsem jednu kdysi viděla – dívka s drobnou vrásčitou tvářičkou, uzlíček v bílé dece. Měli jsme tam i jednu nedávnou fotku Santy a Thomase; nedívali se do fotoaparátu a někdo je bez jejich vědomí vyfotil, zrovna když se s hlavami u sebe něčemu smáli.

Naše rodina byla neobvyklá tím, že měla Evie i mě; sourozenci byli tak trochu anomálie. Rodiče neuvěřitelnou náhodou patřili k velmi vzácné části populace, která mohla počít dítě přirozenou cestou. Jen několik let před Eviiným narozením začal počet neplodných párů stoupat, a když nás máma čekala, už indukci podstupovali téměř všichni, kdo chtěli mít děti.

Evie a já jsme se vymykaly tím, že jsme byly dvě, ale skutečně výjimečné jsme byly proto, že nás rodiče počali přirozenou cestou. Nepamatuju si, kdy jsem se poprvé dozvěděla pravdu, i když si vybavuju, jak nám táta říkal, že o tom nemáme mluvit. Druhým lidem je to prý nepříjemné.

Nepříjemné. Vzpomínám si, jak jsem po něm to slovo papouškovala a zadržávala. Nevím už, kolik mi tehdy bylo.

Během těhotenství jsem stála u té stěny s rodinnými fotografiemi a prstem přejížděla po tváři mámě a tátovi, kteří se ve svatební den drželi za ruce. Mezi konfetami se tolik podobali všem jiným novomanželským párům, jejich radost byla tak pozoruhodná, a přece tuctová. Že je potká zázrak a nějak se jim podaří počít dítě bez cizí pomoci, to z té fotografie poznat nebylo.

Pak jsem se podívala na další fotky a říkala Mimi, kdo na nich je a co je zač. Dělávala jsem to i poté, co se narodila; stála jsem u stěny a opakovala jí stále totéž zpěvavým hlasem, který jsem používala, i když jsem se snažila přestat.

Teď když stojím před prázdnými bēžovými stěnami našeho přechodného bydliště, dokážu si ty fotografie vybavit. Jako mávnutím kouzelného proutku vidím úplně všechno a můžu tuhle bezduchou místnost proměnit v domov, který jsme s Thomasem společně vybudovali. Dokážu si představit pohled z dětského pokoje na moruši, kterou jsme zasadili, když jsme se nastěhovali. S Mimi jsme pak trávily čas zkoumáním vřetenovitých větví, jež připomínaly dlouhé, tenké prsty a kynuly nám. V pokoji jsme měli prošívanou hrací podložku s barevnými kosočtverci, posetou hračkami, které

Mimi v tu chvíli zajímaly. Tátovo křeslo. Obrazy namalované Thomasem a Santou. Všechny ty drobnosti, které do sebe zapadaly a tvořily náš opuštěný domov.

Sem se nic z toho, co nám patří, nehodí. Chléb, banány a krabice čaje, které Thomas koupil v náhlém záchvatu, když se rozhodl všechno zařídit, leží bez ladu a skladu na naleštěné, žíhané kuchyňské lince. Uprostřed prázdné ledničky se povážlivě naklání karton mléka, jako by se snažil zabrat víc místa jen proto, že může. Můj kabát zůstal přehozený přes vypolstrovanou, třešňově červenou pohovku přesně tam, kam jsem ho odhodila, a oproti nábytku se zdá zmuchlaný a ošuntělý.

Bez přemýšlení po něm sáhnu a pevně si ho zapnu přes tričko a úplně obnošené pyžamové kalhoty. S každým knoflíkem jsem to o trochu víc zase já, o trochu víc připomínám člověka, který tu ráno stojí a má před sebou den, s nímž může naložit podle svého.

S posledním knoflíkem už jsem schovaná, chráněná.

Na bosé nohy si nazuju boty a seberu klíče tam, kde je Thomas nechal – vedle mísy na ovoce, v níž žádné ovoce není.

Den patří mně.

A já odcházím.